

Udlændinge i Danmark.

Af

Emil Elberling.

Hvis man ønsker at kende Tallet paa Udlændinge her i Landet, vil det for nogle Maaneder siden udkomne Bind af Statistisk Tabelværk, Folketællingen den 1. Februar 1911, S. 40—45, vistnok give det dertil hørende Materiale; men efter min Mening bør Opgørelsen foretages paa et helt andet Grundlag, og den endelige Slutning vil selvfølgelig være væsentlig afvigende. Den samlede Mængde af dem, der er fødte udenfor det egentlige Kongerige Danmark, opgives til omtrent 87000, og naar herfra drages de, som er fødte paa Færøerne, Island, Grønland og Dansk Vestindien, altsaa paa dansk Rigs-territorium (lidt over 2000), bliver Tallet paa egentlige Udlændinge knap 85000. Desværre giver Folketællingen ikke — og kan maaske heller ikke give — nogen Oplysning om, hvor stor en Del af disse der allerede har taget fast Bopæl her i Landet, eller hvor mange der kun opholder sig her rent midlertidig. Ej heller faar man i vore Folketællinger, hvad dog gives i flere andre Landes, nogen Kundskab om, hvor mange Udlændinge der har vedligeholdt deres fremmede Statsborgerskab (»Staatsangehörigkeit«, som det hedder paa Tysk), og hvormange der derimod har vundet Indfødsret enten ved Ægteskab med indfødte Mænd eller ifølge særlig Lov. Der er i de

sidste 10 Aar givet Indfødsret til 5000 Mænd eller Kvinder, altsaa 500 aarlig — tidligere var det aarlige Tal vistnok mindre — og gaar man 20—30 Aar tilbage i Tiden, vil det samlede Tal udgøre en ret betydelig Brøk, som statsretlig ikke længer er Udlændinge. De gængse Udtryk i Anmærkningerne til Indfødsretslovene: »han er det danske Sprog mægtig«, »er gift med en dansk Kvinde«, »Børnene har nydt dansk Undervisning« — vidner jo ogsaa om, at Vedkommendes Sammensmeltning med det danske Folk allerede er foregaaet eller dog paa gode Veje.

Gennemgaar man nu de enkelte Grupper af fremmedfødte, da maa Færingerne (518 i Tallet) afgjort regnes for Danskere, hvad de jo ogsaa statsretlig er, og hvad de vel i Regelen selv vil gøre Krav paa; det samme maa gælde om de i Grønland (290) og Dansk Vestindien (441) fødte, som vel næsten udelukkende vil være Børn af hjemvendte Embeds- eller Forretningsmænd. Og mon ikke Forholdet i Virkeligheden er det samme for største Delen af de 2400 i Nordamerika fødte: det er Børn af hjemvendte Amerikafarere, og de vil sikkerlig let finde sig til rette i deres egenlige Moderland. Mere tvivlsomt vil det være med Islænderne (783); de er jo et eget Folkefærd og vil vistnok kun ugerne regnes for Danskere, samt vel ogsaa have Vanskelighed ved helt at sammensmeltes med det danske Folk. Derimod vil det modsatte gælde om den ene store Gruppe af de »egenlige« Udlændinge, nemlig Slesvigerne; thi det tør vel antages, at den aldeles overvejende Part af disse er Nordslesvigere, der netop vil have saa lidt med Tyskland at skaffe som vel muligt. De har enten valgt Kongeriget som varigt Opholdssted for at unddrage sig det preussiske Herredømme, eller de opholder sig midlertidigt her, t. Eks. for videre Uddannelse paa hjemlig Grund; saa vidt de sidste bestemmer sig til ligeledes at tage fast Bopæl i Kongeriget, vil de blive saa gode Danskere som nogen. Slesvignernes samlede Tal er 21700, men hvor mange der skal regnes til den første eller til den anden Klasse,

lader sig ikke bestemme. Den anden store Gruppe, Svenskerne, 33300, hvoraf omtrent to Tredjedele (21400) er Kvinder, er vel for største Delen oprindelig Tjenestefolk eller Arbejdere, og en ikke ringe Part af dem forbliver her i Landet og indgaar Ægteskab med indfødte Mænd og Kvinder og glider saaledes efterhaanden — i det mindste gennem Børnene — over i det danske Folk. Vil der end blive en mere fastsluttet »svensk Koloni« i Hovedstaden, hvor Halvdelen af alle Svenskerne har taget Ophold, vil det snart ogsaa om dens Medlemmer gælde, hvad der gælder den Flok, der er spredt rundt om i Landet, at de i Tidens Løb gennem Ægteskab og selskabelig Omgang eller ved Børnenes Fordanskning i Skolerne vil drages over til og helt gaa op i det danske Folk. Nordmændene, der er langt færre i Tal (4700, deraf omtrent 3000 Kvinder), og hvoraf endda tre Femtedele bor i Hovedstaden, vil sikkerlig dele Svenskernes Skæbne.

Ser man saaledes bort fra de tre Grupper Nordboere, bliver der kun tilbage Tyskerne (12800), hvoraf en ikke ringe Del efterhaanden har faaet Indfødsret, og de i det fjærnere Udland fødte (12300, eller, naar Nordamerikanerne fradrages, omtrent 10000). Med andre Ord, den egentlig »udlændiske«, d. v. s. nationalt-fremmede Del af Befolkningen svinder i Virkeligheden ind til nogle og tyvetusinde Mennesker, eller knap 1 ⁰/₀, medens Statistisk Tabelværk efter sin Beregningsmaade faar over 3 ⁰/₀. Nogen Fare for udenlandsk Paavirkning gennem Indvandring vil der saaledes næppe være; en saa ringe Mængde fremmed Blod vil ethvert Folk med sund Selvfølelse og aandelig Selvstændighed trygt kunne optage i sig uden at lide nogen Skade paa sin ejendommelige Udvikling, ja maaske snarere med ligefrem Vinding for denne. Af de 10000 skriver sig knap 1200 fra Storbritannien og 600 fra de romanske Lande; omtr. 1600 kommer fra Østerrig, vistnok mest Landarbejdere fra Galizien, og 3700 fra Rusland, foruden 720 fra Finland. Af Russerne bor næsten 2000 i

Hovedstaden, deriblandt nogle hundrede Jøder; Resten er mest polske Landarbejdere. Sammen med de østerrigske udgjorde »Polakkerne«, som 1. Febr. 1911 havde Ophold her i Landet, 2600, deraf over en Fjerdedel i Maribo Amt.

Sammenligner man de ovennævnte Tal med Opgivelserne fra 1890, vil man finde, at Tallet paa Svenskere er lidt aftaget (1890: 33800), medens Nordmændenes Tal er vokset stærkt (fra 3400 til 4700) og Slesvigernes ikke ret meget (fra 20800 til 21700); Tyskernes Tal er ogsaa vokset (fra 10300 til 12800), men i Forhold til den øvrige Befolkning er det en Smule mindre end for 21 Aar siden, nemlig kun 4,6 pro mille imod 4,7.

Med Hensyn til de polsk-russiske Jøder, der vel nok kan regnes for det mest fremmede Element, ikke alene ved Fødeland og Sprog, men ogsaa ved Trosbekendelse og Tankesæt, tør man dog formode, at de, saasnart den første haarde Kamp for Tilværelsen er vel overstaaet, og naar de har formaaet at hæve sig op fra det egenlige Proletariat, vil stræbe — i det mindste gennem Børnene — at slutte sig nøje til det Land, der gæstfrit har modtaget dem, med Opgivelse af det Hjemland, hvor de kun led Nød og Undertrykkelse. Det vil jo kun være, hvad Jøderne i det sidste Hundredaar mere eller mindre har gjort overalt i Europa — d. v. s. vest for den russiske Grænse — og hvad de polsk-russiske Jøder i den sidste Menneskealder baade i England og Nordamerika har gjort stærke Tilløb til.
